

angaar Spørgsmaalet om Nødhjælpsarbejder. Man ved meget vel, at i den Kommission, som Indenrigsministeren har ladet nedsætte, er de Mænd, som har repræsenteret Arbejderne, gaaet absolut imod det Princip, som er høvdet i alt Fald fra Jensen-Sønderups Side: at Nødhjælpsarbejder skulde udføres til nedsat Betaling. Det ved den højtærede Indenrigsminister og mange andre, at vort Partis Repræsentanter i Kommissionen er gaaet absolut og afgjort imod. Vi har om end med stor Betænkelighed kunnet slutte os til det saakaldte Schøllerske Forslag, og fra vor Side har man i Udvalget gjort Forsøg paa, om det ikke var muligt at faa en Bestemmelse ind i Lovforslaget i Retning af, at der ved Nødhjælpsarbejder skulde tages Hensyn til at skaffe Arbejde til de flest mulige Arbejdere; men det har man ikke villet imødekomme. Hvis man havde villet imødekomme os paa dette Punkt, havde vi kunnet blive enige, men det kan vi ikke, naar Meningen med Nødhjælpsarbejder er den, som Ordføreren i Aften udtalte, at de skal udføres til nedsat Betaling. Forholdet er jo det, at vi i indeværende Aar har faaet en meget betydelig Lønreduktion, Lønnen for Arbejdere er nedsat direkte med 15 Kr. om Ugen, men indirekte med meget mere, idet de personlige Lønninger er gaaet meget betydeligt ned. Der er i de seneste Dage foruden den Opsigelse, der er fremkommet fra Arbejdsgivernes Side, og som omfatter maaske op imod 150 000 Arbejdere, indløbet de første Meddelelser fra Arbejdsgiverne, gaaende ud paa, at Akkordlønningerne skal reduceres med 33 pCt. Hvorledes tror man, at vi, bortset fra, at man stiller Krav, som med de forhaandenværende Priser selvfølgelig slet ikke kan imødekommes, rolig kan tage imod en Bestemmelse her, der tydeligt viser, at saa snart Lovforslaget er gennemført, vil den Opgave, som de Amtsudvalg, der har været saa megen Tale om, vil faa, være den: at lægge Arbejder til Rette og undersøge, om det er Arbejder, som kan komme ind under Begrebet Nødhjælpsarbejder, hvorefter det er Ministeren, som afgør, om der kan ydes Tilskud til det paagældende Arbejde, og om Betingelsen derfor ikke skal være den, at Arbejdet udføres til nedsat Løn. Saadanne Vilkaar kan vi ikke gaa ind paa, det minder for meget om Billedet med Æselet, der slæber alt, hvad det kan; man vedbliver at lægge en Sten og endnu en paa Vognen og holder Høet hen for Mullen for at faa Dyret til at trække, men til sidst

maa det sige Stop, det kan ikke mere. Fra alle Sider hyder man i denne Periode Arbejderne saa meget, at de maa sige: Stop, hertil og ikke længere! Hvad er det for Tilbud, man har gjort os? Nu er den ekstraordinære Understøttelse 2 Kr. Hvad gør man saa? Den har man i Regeringsforslaget nedsat til 1 Kr.; og under de Forhandlinger, der er ført, siger man saa: Hvis I vil tage disse Ting, som vi har lagt paa jeres Bord, og give os de andre Ting, saa kan vi blive enige. Man holder 50 Ø. op for Arbejderne og siger: Vi har ganske vist taget 1 Kr. fra jer, men nu giver vi jer 50 Ø. om Dagen i Understøttelse, men saa skal I tage alt det andet. Nej, saaledes kan vi ikke handle, den Slags Forhandlinger og Handeler kan vi ikke være med til.

Til den ærede Ordfører, som var bekymret for, at Arbejderne ikke vilde yde os Tak for vort Standpunkt, vil jeg sige, at jeg skal nok for mit Vedkommende paatage mig det Ansvar. Ansvarer vilde være blevet langt tungere, hvis vi var gaaet ind paa det, man har forlangt, vi skal gaa ind paa. Nu bliver det Regeringspartierne, der kommer til at bære Ansvarer, og jeg spaar, at det skal ikke blive dem nogen let Opgave at faa det alt sammen til at løbe rundt, saaledes som de maaske har haabet. Med Hensyn til Kontrollkortene er det jo blevet sagt, at nu skulde de være blevet saa dejlige. Ja, naar henses til den Form, i hvilken de forelaa ved første Behandling, idet de ikke blot skulde være Kontrollkort, men ogsaa Registreringskort, er der ganske vist sket en Forandring, men Forandringen er kun den, at de i nogen Grad er ført tilbage til, hvad de var i Regeringsforslaget. Men den Form er vi aldrig gaaet med til, og den Form, under hvilken de foreligger nu, hvorefter Arbejdsgiverne skal føre Kontrol med Arbejderne, gaar vi ikke frivillig med til, det maa man tvinge os til. Vi har, som jeg sagde ved første Behandling, i sin Tid i 3 Maaneder ført en Kamp mod Arbejdsgiverne for at blive fri for disse Kort, og at vi nu godvillig skulde gaa med til at indføre dem, kan man ikke forlange af os. Der sidder alt for meget tilbage i Blodet fra det, der skete den Gang, og det, der er sket i forskellige andre Perioder i de faglige Kampe mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, til at Arbejderne skulde gaa med til en saadan Foranstaltning, som de har været vant til at modsætte sig. Vi forstaar, at det er Arbejdsgivernes Ønsker, der her imødekommes af Regeringspartiet. Det er Udtryk for Bestræbelser, der for Tiden er oppe